

Arrest

nr. 344 245 van 3 april 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 29 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 1 juli 2019, diende op 20 februari 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 21 september 2020 werd een beslissing tot afstand genomen. Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen in Frankrijk op 27 januari 2017 (Eurodac).

1.2. Op 7 juli 2021 diende verzoekster opnieuw een verzoek om internationale bescherming in België in.

1.3. Op 29 november 2024 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 29 november 2024 verzoekster ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 07/07/2021

Overdracht CGVS: 09/07/2021

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 21 oktober 2024 van 13.12 uur tot 17.08 uur. Uw persoonlijk onderhoud werd rechtstreeks in het Engels gevoerd. Uw advocaat, meester Smekens Catherine loco meester De Wolf Pascaline, was aanwezig gedurende het volledige gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, behorende tot de Edo etnie en het christelijke geloof, en op [...] februari 1986 geboren te Benin City, Nigeria. U groeide op in Adeyanaba, een dorp in Benin City. U verhuisde vervolgens naar Benin City (Medical Store Street) om uw scholing verder te zetten. U voltooide uw secundair onderwijs, rond 2007-2008. U wenste hogere studies te ondernemen, maar uw ouders konden dit niet financieren. In 2009, heeft gedurende zes maanden een winkel gehad, en u was vervolgens drie of vier maanden kleuterleerkracht.

U ontmoette vervolgens uw echtgenoot E.(...) I.(...) O.(...), met wie u op 20 februari 2010 huwde. Jullie kregen drie kinderen: Ev.(...) (°2010), El.(...) (°2012), en Ell.(...) (°2014), en woonden samen in Ogbowo, een wijk in Benin City. Er ontstonden problemen in jullie relatie, omdat uw echtgenoot in de cult Eiyé zat (wat u aanvankelijk niet wist). Zij hielden bijeenkomsten bij jullie thuis, en ze wouden dat jullie zoon werd geïnitieerd, maar u en uw echtgenoot waren hiertegen. De cultleden begonnen jullie daarop lastig te vallen. In oktober of november 2015, werd uw echtgenoot thuis neergeschoten door de cult. Een wéék later, vluchtte u met de kinderen naar uw zus I.(...), woonachtig in Ondo State, omdat de cult wou dat uw zoon zijn vader verving.

Toen u ongeveer twee of drie jaar oud was, onderging u besnijdenis op initiatief van uw ouders. Echter, uw bredere familie (tantes, neven, enz.) vonden dat het niet correct werd gedaan, en willen daarom dat u zich opnieuw laat besnijden. Zij hebben dit een eerste maal vermeld tijdens uw eerste zwangerschap, maar u weigerde. Na het overlijden van uw echtgenoot toen u bij uw zus verbleef, belden ze om te stellen dat u nu een weduwe was, dus dat u het diende te doen. Ook later zeiden zij dit meerder keren tegen uw zus, die het vervolgens aan u doorgaf. De laatste keer was in 2016, voor u uw land verliet.

Na drie weken bij uw zus, keerde u opnieuw terug naar Benin City – uw kinderen bleven bij uw zus – waar u woonde en werkte (op de markt) met Joy. Zij stelde u voor aan 'Mister B.(...),' die u een voorstel deed: u zou naar Europa kunnen reizen om hier te werken, in ruil voor 25.000 euro. Hij werkte samen/voor L.(...). U stemde in. Vervolgens werden u en twee andere meisjes, Es.(...) en Iv.(...), naar een voodoo-schrijn gebracht, waar jullie een eed diende te ondergaan: indien jullie niet betaalden, zou de voodoo jullie pijn doen of vermoorden. Eén of twee weken voorafgaand aan uw vertrek, verbleef u met deze meisjes en Mister B.(...) op Sapele Road.

Rond augustus 2016, verliet u Nigeria, samen met Iv.(...) en Es.(...). U reisde via Niger en Libië, naar Italië, waar u aankwam in oktober 2016. U verbleef drie of vier dagen in het asielcentrum, en werd vervolgens opgehaald door L.(...) en naar Brescia gebracht, waar u samen met Iv.(...) en L.(...) woonde – Es.(...) werd naar ergens anders gebracht. Jullie dienden zich te prostitueren, en zo elke week 1000 euro af te betalen. Indien jullie onvoldoende geld hadden, dan werden jullie geslagen en voor één week opgesloten en jullie telefoon afgenomen. Na drie maanden, liepen u en Iv.(...) weg, naar Iv.(...)'s partner. Na twee maanden, vluchtte Iv.(...) echter weg, omdat deze vriend L.(...) ook kende – L.(...) had Iv.(...) en deze man aan elkaar voorgesteld. U bleef dan alleen achter bij deze man, maar diende ook weg te vluchten, omdat hij L.(...) had geïnformeerd. L.(...) stuurde u naar België (februari 2017), verwees u door naar haar contact Gina, die uw prostitutiewerk in België diende te organiseren. Na één week stopte u hier echter mee. U betaalde L.(...) wel twee keer 500 euro, in 2017. Begin 2018, liet L.(...) drie of vier keer een dreigende boodschap achter op uw Facebook, tot u haar blokkeerde. Vervolgens, in 2018, belde haar echtgenoot u drie of vier keer, tot u van nummer veranderde. Daarna, in 2018 of 2019, belde Mister B.(...) u tweemaal om te zeggen dat u diende te betalen. Hij stopte hiermee nadat u ermee dreigde om hem aan te geven bij de Belgische politie. In 2019 of 2020 of 2021, ontving u van Mister B.(...) foto's van voodoo. U veranderde van nummer en ging naar Payoke, maar een onderzoek wees uit dat u over onvoldoende bewijzen beschikte.

In 2017 (26/01/2017), deed u een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk. Op 20 februari 2020, deed u een verzoek om internationale bescherming in België, maar uw verzoek werd onontvankelijk verklaard (doorverwezen naar Frankrijk) en u kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 24 april 2020. Op 7 juli 2021, deed u een tweede verzoek om internationale bescherming in België, wat ontvankelijk werd verklaard op 16 juli 2021.

Ter staving van uw verzoek, legt u volgende documenten neer: (1) uw VGV-attest (kopie); (2) eerste pagina van een proces-verbaal m.b.t. prostitutie en mensenhandel (kopie); (3) foto van een man en vrouw (u en uw echtgenoot?) (kopie); en (4) foto's van drie kinderen (uw kinderen?).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U geeft aan dat een eventuele terugkeer naar Nigeria drie problemen voor u zou veroorzaken. Ten eerste, vreest u Mister B.(...) en L.(...) – de personen die u naar Europa hebben overgebracht, en vervolgens dwongen tot prostitutie – aan wie u uw schuld nog niet heeft terugbetaald, en die u hiervoor spiritueel (voodoo) zullen vervolgen. Ten tweede, vreest u leden van de cult Eiyè – waar uw echtgenoot lid van was, die uw zoon wouden initiëren, en omdat uw echtgenoot dit weigerde hem hebben vermoord – die uw zoon willen inlijven, en u hiervoor ook zullen lastigvallen. Ten derde, vreest u uw bredere familie die u opnieuw willen laten besnijden omdat uw eerdere besnijdenis niet correct werd uitgevoerd (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 21/10/2024, hierna NPO, p. 25-26, 28, 35-37).

Vooreerst, merkt het CGVS reeds op dat u uw asielaanvraag in België laattijdig heeft ingediend. U zou immers al sinds februari 2017 in België verblijven (en nooit heeft verlaten), nadat u uit Italië vertrok (NPO, p. 19) – in tegenstelling bij Dienst Vreemdelingezaken verklaarde u pas sinds de winter van 2019 in België te verblijven en voorafgaand ruim één jaar in Frankrijk te hebben verbleven na uw vertrek uit Italië (Registratie verzoek om internationale bescherming d.d. 18/02/2020; Verklaring DVZ d.d. 03/03/2020, hierna DVZ-V, p. 13), én voor de Franse autoriteiten verklaarde u in Frankrijk (Loos en Lille) woonachtig te zijn op het moment van uw interview (d.d. 04/02/2020) (VIB-FRA interview, p. 7-8).

U verklaart dat u, terwijl u in België verbleef, een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk deed (NPO, p. 19). U verklaart hierover, meermaals én uitdrukkelijk, dat u enkel asiel bent gaan aanvragen, dat u nooit een interview heeft gehad (NPO, p. 20). Uw verklaring blijkt echter geheel leugenachtig. Immers, uit uw overgemaakte Franse asiëldossier blijkt dat u op 4 februari 2020 werd uitgenodigd om uw motieven voor internationale bescherming toe te lichten (zie Frans asiëldossier in de blauwe map van het administratief dossier, hierna VIB-FRA) – deze verklaringen zullen hieronder mee in rekening worden genomen. U zou op 28 februari 2020 een negatieve beslissing hebben gekregen. Acht dagen eerder, deed u een al een verzoek om internationale bescherming in België, maar deze werd onontvankelijk verklaard (doorverwezen naar Frankrijk) en u kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 24 april 2020. Pas ruim één jaar en vier maanden na uw negatieve beslissing in Frankrijk, dus nadat duidelijk werd dat u daar geen internationale bescherming zou verkrijgen, wendde u zich opnieuw tot de Belgische instanties om internationale bescherming, op 7 juli 2021 (zie administratief dossier) – laattijdig. Bovendien, door de Protection Officer gevraagd waarom u geen internationale bescherming verzocht in België (in plaats van Frankrijk, aangezien u hier woonachtig zou zijn geweest): “toen ik in België was, wist ik niet dat ik hier asiel kon aanvragen. Later heb ik dan ontdekt dat er ook een asiëlcentrum in België was, dus daarom zocht ik hier asiel in België” (NPO, p. 39). Hiermee rekening houdend dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende de nood aan bescherming. Van iemand die beweert te vrezen voor haar leven, en fysieke integriteit, mag verwacht worden dat zij zich informeert – bijgevolg wordt uw aangevoerde verschoning niet aanvaard – en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Uw nalaten vormt reeds een negatieve indicatie voor de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees bij terugkeer.

Verder, verklaarde u voor Dienst Vreemdelingezaken dat u Nigeria reeds verliet in april of mei 2016 (DVZ-V, p. 13). In tegenstelling, tijdens uw persoonlijk onderhoud, verklaart u Nigeria “laat 2016”, wat u vervolgens verduidelijkt als augustus 2016 te hebben verlaten (NPO, p. 8). Voor de Franse autoriteiten verklaarde u dan weer misschien tussen maart, april, mei of juni 2016 te zijn vertrokken (VIB-FRA interview, p. 5)

Deze drie voorafgaande vaststellingen – de laattijdigheid van uw verzoek én uw leugenachtige verklaringen omtrent uw verzoek in Frankrijk én uw tegenstrijdige vertrekdatum – ondermijnen bij voorbaat reeds uw geloofwaardigheid sterk.

Met betrekking tot uw vrees voor vervolging door L.(...) en Mister B.(...), merkt het CGVS volgende zaken op.

Vooreerst, u geeft aan dat u enkel spirituele vervolging door middel van voodoo van L.(...) en Mister B.(...) vreest (NPO, p. 26). Er moet worden opgemerkt dat uw verwijzing naar voodoo niet dienstig is aangezien dit behoort tot het domein van het bijgeloof. Het CGVS erkent dat het geloof in spiritualiteit, voodoo en andere traditionele praktijken voorkomt in Nigeria. U haalt nergens aan dat u vervolging vreest omwille van uw geloof hierin. Het feit dat u uzelf bedreigd voelt door voodoo-rituelen is louter een gevolg van uw beweerde werking van dit soort praktijken. Het geloof in spirituele vervloeking mist elke objectieve grond en behoort geheel tot de wereld van het bijgeloof. Zodoende kan uit deze vrees geen reëel risico op vervolging of ernstige schade worden afgeleid.

Ten tweede, uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat u naar Europa vertrok zonder enige notie over uw toekomst hier, wat bijzonder onaannemelijk is. Uw collega/vriendin Joy stelde u voor aan Mister B.(...), die u het voorstel deed om naar Europa te reizen om te werken, in ruil voor 25.000 euro, een schuld die u binnen zes maanden zou kunnen afbetalen (NPO, p. 16-17). Echter, u wist niet hoeveel Naira dit bedroeg, noch heeft u dit proberen nagaan (NPO, p. 17). U wist niet welk type werk u zou moeten doen (NPO, p. 16). U wist niet naar waar in Europa u zou gaan, noch heeft u dit gevraagd (NPO, p. 16-17). Jullie dienden vervolgens een voodoo-eed af te leggen, waarbij jullie dienden te zweren dat "als we niet betaalden, dan zou de voodoo ons pijn doen of vermoorden" (NPO, p. 16). U kende Mister B.(...) niet vooraleer hij het voorstel deed (NPO, p. 27). Hij deed dit voorstel reeds op het moment van jullie eerste ontmoeting (NPO, p. 27), en u accepteerde dit voorstel onmiddellijk (NPO, p. 27), zonder dit zelfs met iemand te bespreken (NPO, p. 28). Gevraagd hoe u overtuigd was van Mister B.(...) zijn goede intenties, antwoordt u weinig overtuigend: "ik vertelde mijn situatie aan hem, en ik dacht dat hij mij geen pijn zou doen. Ik ken natuurlijk zijn intenties niet. Ik kan niet in zijn hart kijken. Ik kende hem ervoor niet. Ik ken hem niet. Ik zocht hem enkel op. Ik wist niets van zijn voorstel. Ik dacht dat ik kon werken en zo voor mezelf en mijn kinderen zou kunnen zorgen. Ik had stress en problemen, ja" (NPO, p. 27) – wat enkel het CGVS haar punt verder benadrukt. Het dient opgemerkt te worden dat de desinteresse in uw eigen toekomst gewoonweg verbijsterend is. Het feit dat u alsnog gewoonweg zou vertrekken, zonder op de hoogte te zijn en over de meeste aspecten en zelfs niet de moeite heeft genomen u te proberen informeren, is bijzonder weinig aannemelijk.

Bijkomend, deed u ook geen moeite om bij te houden hoeveel geld u L.(...) reeds heeft terugbetaald. U weet enkel dat u haar "één of twee keer 400 of 500 euro" heeft betaald (NPO, p. 20-21, 28).

Uw voorgehouden problemen worden echter geheel ongeloofwaardig gezien de veelheid aan tegenstrijdigheden in uw verklaringen voor Dienst Vreemdelingenzaken, voor het Commissariaatgeneraal, en voor de Franse autoriteiten.

Voor de Franse asielinstanties had u verklaard dat uw schuld aan R.(...) was, en dat deze 35.000 euro bedroeg. U vermeldt nergens medereizigers, en stelt uitdrukkelijk dat u alleen naar het schrijn werd gebracht door een vrouw (VIB-FRA interview, p. 5). Voor Dienst Vreemdelingenzaken in België, verklaarde u: "in Nigeria, betaalde ik een vrouw 25.000 euro. Zij organiseerde de volledige reis naar Italië. Een vriendin van me, en lesbienne, was ook mee. (...)" (DVZ-V, p. 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud, verklaart u dan weer dat uw smokkelaar L.(...) noemt, en dat zij werd geholpen door Mister B.(...) (NPO, p. 9-10), en dat uw schuld 25.000 euro bedroeg (NPO, p. 16). U reisde met twee andere meisjes, Iv.(...) en Es.(...), en jullie gingen ook samen naar het schrijn, gebracht door Mister B.(...) (NPO, p. 9, 16).

Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaring voor DVZ, herhaalt u de versie die u voor het CGVS deed (NPO, p. 38). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen voor de Franse autoriteiten, antwoordt u dat ze u misschien verkeerd hebben verstaan (NPO, p. 39).

Voor de Belgische asielautoriteiten verklaart u aanvankelijk dat Iv.(...) voor u is vertrokken uit L.(...)'s huis. Kort daarop verklaart u echter dat jullie gezamenlijk zijn weggevlucht van L.(...). Jullie zijn dan bij Iv.(...)'s Ghanese vriend, wiens naam u niet meer weet, gaan wonen. Verbazingwekkend genoeg, verklaart u vervolgens dat deze vriend een connectie is van L.(...): zij introduceerde Iv.(...) en haar partner aan elkaar. Geconfronteerd met deze bevreemdende keuze, antwoordt u simpelweg dat het Iv.(...)'s vriendje was. Uit angst dat deze Ghanese vriend L.(...) zou contacteren, besloot Iv.(...) weg te lopen. U bleef echter nog één maand bij deze man wonen vooraleer u vertrok, en hij gaf uw contact uiteindelijk ook door aan L.(...) (NPO, p. 18-21). Naast deze weinig aannemelijke uitleg, blijkt u ook in Frankrijk een andere versie te hebben gegeven. U vermeldde daar nergens Iv.(...) of een andere mede-prostituee. U verklaarde daar wel ook dat u bij een Ghanese man heeft verbleven, maar stelt nu dat het uw vriend was (VIB-FRA interview, p. 6). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen in Frankrijk: "ik zei daar dat ik in Frankrijk woonde, want ik zocht daar asiel, dus ik zei dat ik woonde in Frankrijk, niet in België. Ik en Iv.(...) woonden daar samen, bij haar vriend van Ghana. Het was dan ook een soort van vriend van mij, want ja ik mocht daar wonen tot ik vertrok." (NPO, p. 39).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud, verklaart u dat nadat u stopte met prostitutie in 2017 L.(...) drie of vier keer een dreigend bericht achterliet op uw Facebook in begin 2018. U blokkeerde vervolgens haar nummer (NPO,

p. 21-22). Daarna belde haar echtgenoot (ook in 2018), wiens naam u bent vergeten, u drie of vier keer, tot u van nummer veranderde (NPO, p. 22, 25). Daarna, nog steeds in 2018, contacteerde Mister B.(...) u tweemaal dat u diende te betalen. Hij stopte hiermee nadat u ermee had gedreigd hem aan te geven bij de Belgische politie (NPO, p. 22-23). Gevraagd door de Protection Officer of dit de laatste keer is dat u iets vernam van L.(...) of Mister B.(...) of iemand van hun groep, antwoordt u bevestigend. Nogmaals ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd of er dan na 2018 nooit meer iets is gebeurd met hun, antwoordt u nogmaals bevestigend (NPO, p. 23). Vervolgens gevraagd wat de aanleiding dan vormde voor uw bezoek aan Payoke in 2020, antwoordt u geheel in strijd met uw eerdere verklaringen: "ze waren me nog aan het bedreigen. Ik denk in 2020 of 2019, dan hebben ze, heeft Mister B.(...), me een foto gestuurd van voodoo." U stelt dat u deze foto's aan uw advocaat heeft gegeven. U werd er tijdens uw gehoor (samen met uw loco advocaat) van op de hoogte gebracht dat het CGVS deze foto's niet had ontvangen. U werd dan ook aangemoedigd om deze alsnog over te maken (NPO, p. 23-24). Tot op heden heeft het CGVS deze vermeende foto's van voodoo niet ontvangen. Verder, gevraagd om meer concreet te zijn over wanneer u deze foto's ontving, antwoordt u te denken dat het in 2020 was. Gevraagd naar de maand, stelt u nu dat het misschien 2021 was. Nogmaals gevraagd of u meer precies kan zijn over deze data, antwoordt u vaagweg: "ik denk 2021, want dan ben ik naar Payoké geweest, in 2021, dus ja, 2020 of 2021" (NPO, p. 23-24) – eerder verklaarde u nog in 2020 naar Payoke te zijn geweest. Het betrof één reeks van foto's gestuurd door Mister B.(...). U veranderde vervolgens van nummer (NPO, p. 24-25). U verklaart opnieuw dat u vervolgens niets meer van L.(...) of Mister B.(...) of iemand van hun organisatie vernam (NPO, p. 24).

Verder, bij de Franse autoriteiten verklaarde u dat de handlangers van uw smokkelaar uw zus waren gaan lastigvallen en ermee hadden gedreigd dat zij en uw kinderen een voodoo-eed zouden moeten afleggen (VIB-FRA interview, p. 8). Bij DVZ, verklaarde u dan weer: "ik vrees voor mijn kinderen, ondertussen verblijven ze bij mijn zus. Ze werden ook bedreigd terwijl ze bij mijn moeder woonden" (Verklaring Volgend Verzoek d.d. 07/07/2021, hierna V-V-V, vraag 16). In tegenstelling voor het CGVS, verklaart u, ten eerste, dat uw kinderen steeds bij uw zus hebben verbleven, nooit bij uw moeder (NPO, p. 14-15) – hiermee geconfronteerd, ontkent u dit gezegd te hebben (NPO, p. 38), en, ten tweede, geeft u aan dat niemand van uw familie of vrienden problemen heeft gehad met L.(...) of Mister B.(...) of iemand van hun groep omwille van uw problemen (NPO, p. 25). Later, geeft u dan weer een verklaring die hier lijnrecht opstaat, en bijzonder vaag is: "ik weet niet meer wanneer, maar mijn zus kreeg een papier waarop iets stond over de voodoo tegenover mij ofzo. Mijn zus heeft zoiets gezegd, maar ik weet het jaar niet meer." (NPO, p. 37-38).

De veelheid aan tegenstrijdigheden in uw verklaringen voor de Franse autoriteiten en voor de Belgische autoriteiten, zowel voor Dienst Vreemdelingzaken als voor het Commissariaat-generaal, in combinatie met eerdere opmerkingen omtrent uw verklaringen over uw vertrek, maken dat er geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw voorgehouden problemen en vrees met betrekking tot Mister B.(...) en L.(...).

Voor zover u inderdaad via mensensmokkel naar Europa zou zijn gekomen, dient opgemerkt dat er in Nigeria een federale organisatie door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen (shelters), verspreid over het land (Abuja, Benin City, Enugu, Kano, Lagos, Sokoto en Uyo).

De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over shelters waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft.

Met betrekking tot uw vrees voor vervolging door de cult Eiye, merkt het CGVS volgende zaken op.

Vooreerst, dient er opgemerkt te worden dat uw voorgehouden vrees een gebrek aan zowel actualiteit als ernst vertoont.

U verklaart omtrent uw vrees voor Eiye: "ik vrees dat ze achter mij aanzitten opdat ik mijn kinderen aan hun zal geven, want ze hebben vervanging nodig voor hun vader. De kinderen zullen niet veilig zijn als ik ze terug breng naar Edo State, want ze zijn nu bij mijn zus in een andere staat" (NPO, p. 25-26, 28). Het CGVS heeft hierbij twee opmerkingen: ten eerste, indien u vreest voor uw kinderen is het opvallend dat u hen wel achterliet in Nigeria; en ten tweede, indien u hierbij argumenteert dat ze veilig zijn in Ondo State, dan ziet het

CGVS niet in waarom u daar ook niet zou kunnen wonen en veilig zijn. In tegendeel, u besloot om na slechts drie weken al terug te keren naar Benin City – wat dus allesbehalve getuigt van een gegronde vrees voor vervolging (NPO, p. 29, 32). Het CGVS voegt hier ook aan toe dat u pas één week na de moord op uw echtgenoot naar uw zus 'vluchtte' (NPO, p. 31). Gevraagd waarom u besloot om terug te keren naar Benin City, antwoordt u dat u werk zocht om voor de kinderen te zorgen. Door de Protection Officer gevraagd waarom u dit niet in Ondo State deed of elders, antwoordt u dat u daar niets kende en dat de mensen in Ondo State voornamelijk Yoruba spreken. Geconfronteerd dat uw zus, ook Edo, daar toch ook woont en dat de inwoners vermoedelijk ook Engels of Pidgin Engels zullen spreken, stelt u dat u zus daar is getrouwd, en dat er inderdaad deze talen worden gesproken maar dat de meerderheid Yoruba spreekt (NPO, p. 29-30). Indien u echter daadwerkelijk een gegronde vrees koesterde, is het maar weinig aannemelijk dat u (zo snel) zou terugkeren naar Benin City.

Het gebrek aan ernst wordt verder bevestigd door de vaststelling dat u hierna niet besloot om uw land te verlaten – u had geen eerdere vertrekplannen (NPO, p. 8-9).

Verder, waar u in Frankrijk nog verklaarde dat de cult u thuis bleef lastigvallen na de moord (VIB-FRA interview, p. 9), stelt u in België dat u niets meer van hen heeft vernomen, en dat er ooit nooit meer iets is gebeurd (NPO, p. 28-29). Gevraagd hoe u dan weet dat ze nog steeds wensen dat uw zoon bij hen intreed/opvolgt, antwoordt u dat uw echtgenoot dat heeft gezegd (NPO, p. 32). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen in Frankrijk, herhaalt u simpelweg uw verklaringen die u deed voor het CGVS (NPO, p. 39). Geconfronteerd met het gebrek aan actualiteit, antwoordt u simpelweg dat u weet dat het zo is, want u hoort slechte zaken over deze cult (NPO, p. 32). Deze vaststellingen getuigen van een weinig ernstige en weinig actuele vrees.

Uw voorgehouden problemen worden echter geheel ongeloofwaardig gezien de veelheid aan tegenstrijdigheden in uw verklaringen voor Dienst Vreemdelingenzaken, voor het Commissariaatgeneraal, en voor de Franse autoriteiten.

Voor de Franse asielautoriteiten verklaarde u dat uw oom had gekozen/ingestemd met uw echtgenoot aangezien uw vader reeds was overleden (VIB-FRA interview, p. 3). In tegenstelling, voor het CGVS, verklaart u dat uw ouders hem voor u hadden gekozen/ingestemd (NPO, p. 8, 12-13) – u weet niet waarom ze voor hem kozen, noch heeft u dit ooit gevraagd; u vermoedt omwille van financiële overwegingen (NPO, p. 13) – maar stelt vervolgens dat uw ouders reeds overleden waren toen u huwde (NPO, p. 12), om onmiddellijk daarna te stellen dat ze toch wel nog in leven waren: u zou gehuwd zijn in 2010, en uw ouders overleden in 2013 (NPO, p. 12).

Voor de Franse asielautoriteiten verklaarde u dat u meermaals aan uw echtgenoot had gevraagd wie de mensen in uw huis waren, maar dat hij enkel antwoordde dat hij u dit ooit zou uitleggen, wat hij niet deed, dus u besloot om hem in de gaten te houden en luisterde een telefoongesprek van hem af, en vroeg het hem vervolgens naar zijn cultactiviteiten (VIB-FRA interview, p. 9). Voor de Belgische asielinstanties, verklaart u dan weer dat uw echtgenoot had toegegeven dat hij lid was van een cult nadat u had aangegeven dat u het niet aangenaam vond dat deze mensen steeds langskwamen (NPO, p. 30). Gevraagd naar welke cult het betrof, verklaart: "Eiye of zoiets in die aard" (NPO, p. 13), ook daarna antwoordt u opnieuw eerder twijfelend: "Eiye, euhm, ja, Eiye" (NPO, p. 14). Voor de Franse autoriteiten wist u het al helemaal niet, daar stelde u: "Aye, Eiye, één van die twee, ik weet het niet" (VIB-FRA interview, p. 9) U weet niet of uw echtgenoot taken of een functie had in de cult (NPO, p. 37).

Bij de Franse asielautoriteiten had u verklaard dat uw echtgenoot werd lastiggevallen en vermoord omdat hij de cult wou verlaten, wat u hem had gevraagd (VIB-FRA interview, p. 9). In tegenstelling, in België verklaart u dat de cult wou dat jullie zoon toetrad. U en uw echtgenoot weigerden dit, en daarom viel de cult jullie lastig en werd uw echtgenoot vermoord (NPO, p. 30-31). Gevraagd waarom uw echtgenoot niet wou dat uw zoon toetrad aangezien hij zelf wel lid was, antwoordt u vaagweg: "hij dacht misschien dat het geen goed ding was, want die cult, het is een dodelijke cult, misschien wou hij niet dat zoon lid werd van de cult, want het is een dodelijke cult." Door de Protection Officer geconfronteerd waarom uw echtgenoot dan zelf lid was als hij het een slechte zaak vond, stelt u dat niet te weten. Gevraagd of u het ooit heeft gevraagd, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 31). Gevraagd of er nog een andere reden was dat uw echtgenoot problemen had met zijn cult, stelt u geen idee te hebben, dat dit was wat hij u vertelde (NPO, p. 31). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in Frankrijk: "ja, dat was lang geleden. Ik zocht asiel in Frankrijk. Wat er gebeurde is, is wat ik nu heb verteld. Misschien... oke, ik was bang. Ik kwam net aan. Ik wist niet wat te zeggen. Wat er echt gebeurd is, is dat de cult mijn zoon wou initiëren, hem zijn vader doen vervangen." (NPO, p. 39).

Bovendien, weet u niet of zijn overlijden door de politie werd onderzocht. Gevraagd of u hiernaar heeft geïnformeerd, antwoordt u ontkennend. U geeft aan dat u wegliep (NPO, p. 32). Doch, dient er opgemerkt te worden dat u na drie weken reeds terugkeerde naar Benin City, dus dat deze verklaring geen verschoning

biedt. Het is maar weinig aannemelijk dat uw echtgenoot vermoord zou worden, en dat u geen enkele interesse zou getoond hebben in een eventueel onderzoek.

Voor Dienst Vreemdelingenzaken had u verklaard dat er cultleden op zoek waren naar u, omdat u uw echtgenoot diende op te volgen (CGVS Vragenlijst d.d. 07/07/2021, hierna CGVS-V). In tegenstelling, tijdens uw gehoor op het CGVS, verklaart u dat uw zonen hun vader dienen op te volgen, eerder vaagweg weliswaar: "ik denk dat, ja in zo'n cult doen ze iets van vervanging, dat als een vader weg is zijn mannelijk kind hem moet vervangen, dus ik moest wegluchten met de kinderen" (NPO, p. 14). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaring voor DVZ, antwoordt u simpelweg dat uw kinderen dienden op te volgen (NPO, p. 38).

Tot slot, bij DVZ had u nog verklaard dat problemen had met uw schoonfamilie door de moord op uw echtgenoot (CGVS-V). Doch, tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u uitdrukkelijk dat u nooit met iemand anders problemen heeft gehad omwille van de moord op uw echtgenoot (NPO, p. 38). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaring voor DVZ, antwoordt u dat uw schoonfamilie uitleg wou, maar meer weet u niet, want dan bent u met uw kinderen vertrokken (NPO, p. 38-39).

De veelheid aan tegenstrijdigheden in uw verklaringen voor de Franse autoriteiten en voor de Belgische autoriteiten, zowel voor Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal, in combinatie met eerdere opmerkingen omtrent een gebrek aan ernst en actualiteit, maken dat er geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw voorgehouden problemen en vrees met betrekking tot de cult waarvan uw man beweerdelijk lid was.

Met betrekking tot uw vrees voor bijkomende vrouwelijke genitale verminking door uw bredere familie, merkt het CGVS volgende zaken op.

Vooreerst, merkt het CGVS op dat u deze vrees niet heeft vermeld bij Dienst Vreemdelingenzaken: noch tijdens uw DVZ Verklaring (d.d. 03/03/2020), noch tijdens uw CGVS Vragenlijst (d.d. 07/07/2021) of uw Verklaring Volgend Verzoek (d.d. 07/07/2021).

Hiermee geconfronteerd: "ik denk dat ik het vermeld heb op het DVZ interview. Het was klein interview. Ik kan me het niet exact herinneren, maar ik denk, ik denk dat ik dan het attest wel al had, maar ik ben niet zeker. Ik zou het moeten vermeld hebben, want ik had het attest al hier" (NPO, p. 35). Ten eerste, zoals hiervoor werd gesteld, heeft u deze vrees nergens vermeld. Ten tweede, werd uw voorgelegd attest ook pas na uw DVZ-interviews, namelijk op 24 april 2022, opgesteld (zie groene map). U bracht deze grond ook niet aan voor de Franse autoriteiten. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van deze vrees reeds sterk.

U verklaart dat u reeds VGV onderging, wat ondersteunt wordt door uw neergelegd VGV-attest (zie groene map), maar dat dit onvoldoende was, dus uw bredere familie wenst dat u opnieuw besnijdenis ondergaat (NPO, p. 32-33). Gevraagd wie wenst dat u opnieuw besneden zou worden, antwoordt u vaagweg: "mijn familie." Door de Protection Officer gevraagd om te concretiseren wie in uw familie u bedoelt, antwoordt u opnieuw vaagweg: "de extended familie, neven en tantes enz." (NPO, p. 33-34). Later, nogmaals de kans geboden om uw vervolgens te concretiseren, dient u opnieuw het antwoord schuldig te blijven: "neen, dat weet ik niet. Het is gewoon de extended familie, niet één specifieke persoon die ik ken. Ze belden dat ik dit diende te doen" (NPO, p. 35). De vaststelling dat u niet kan concretiseren wie van de familie u zou dwingen, ondermijnt de geloofwaardig van uw voorgehouden vrees. Des te meer, aangezien landeninformatie stelt dat de ouders de finale beslissing nemen (zoals u zelf ook heeft verklaard over uw eerste besnijdenis, NPO 33), én dat herbesnijdenis en re-infibulatie niet worden toegepast in Nigeria (enkel zeer zeldzame uitzonderingen blijven mogelijk).

Gevraagd hoe deze familieleden weten dat uw eerste besnijdenis niet correct verliep, antwoordt u dat zij aanwezig waren. Hierop gevraagd waarom ze het dan niet hebben gecorrigeerd, stelt u geen idee te hebben (NPO, p. 34). Het is maar weinig aannemelijk dat uw familie niet onmiddellijk een correctie zou hebben gedaan, en in plaats daarvan dit pas vele jaren later opnieuw opbrengen.

Gevraagd wanneer zij dit voor het eerst hebben gezegd, stelt u dat het na het incident met uw echtgenoot was (NPO, p. 34). Gevraagd om te verduidelijken, stelt u nu dat ze het eigenlijk al tijdens uw eerste zwangerschap hadden gezegd, maar dat u dit negeerde, en dat ze het vervolgens opnieuw zeiden nadat uw echtgenoot was overleden omdat u toen een weduwe was, toen u bij uw zus verbleef (NPO, p. 34). Gevraagd of ze het later nogmaals hebben gezegd, antwoordt u dat ze soms uw zus bellen om het te zeggen, die dit dan tegen u dient te zeggen. Gevraagd hoe vaak ze uw zus bellen, dient u het antwoordt schuldig te blijven. Vervolgens dient u ook toe te geven dat de laatste keer dat ze u hierover contacteerde in 2016 was (NPO, p. 34-35). Uw verklaringen tonen een gebrek aan ernst – immers, ondanks dat dit reeds eerder een probleem zou zijn geweest voor uw familie, werd er nooit concrete actie ondernomen – én actualiteit.

Tot slot, geconfronteerd met het gegeven dat u een volwassen vrouw bent, het gebrek aan actualiteit, én het gegeven dat u in het verleden wel gewoon heeft geweigerd, stelt u dat u door hen niet wordt gezien als een volwassen vrouw, en dat uw echtgenoot eerder nog leefde. U stelt verder dat ze u zullen vinden via uw zus. Gevraagd of uw zus uw terugkomst naar Nigeria niet geheim zou kunnen houden, antwoordt u: "ik weet niet of ze dat geheim kan houden. Ik ken enkel mezelf. Zij zorgt inderdaad voor mijn kinderen, maar ik weet nooit of ze achter mijn rug spreekt ofzo. Ik weet niet wat er in haar hart zit. Ik kan niet echt zeggen dat ik haar vertrouw" – wat echter geheel bevreemdend is gezien het feit dat u eerst onderdook bij uw zus, en uw kinderen achterliet bij haar (NPO, p. 36-37).

Bovenstaande vaststellingen – dat u deze vrees nooit eerder vermeldde; uw vage en onaannemelijke verklaringen omtrent deze vrees; gebrek aan ernst en actualiteit; en de beschikbare landeninformatie – maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor bijkomende besnijdenis.

Het geheel aan bovenstaande conclusies met betrekking tot uw drie aangehaalde problemen bij terugkeer, waarbij het CGVS er u finaal ook nog op wenst te wijzen dat de ongelooftwaardigheid van het ene vervolgingsfeit die van de andere vervolgingsfeiten versterkt, maakt dat er in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een geponde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021>, de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021> en de EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 Nigeria - Country Focus) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit het recente rapport van EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 Nigeria - Country Focus dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt de eerste pagina van een proces-verbaal van verhoor van u bij de federale politie neer. Het zou opgesteld zijn op 22 juli 2020, en heeft betrekking op mensenhandel met het oog op exploitatie van ontucht. Opvallend genoeg, had u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaard geen aangifte bij de politie te hebben gedaan, enkel een onderzoek bij Payoké (NPO, p. 25). Bijkomend, kan er uit deze ene pagina van het proces-verbaal niet op objectieve wijze worden afgeleid dat u tot op vandaag een gegronde vrees voor uw smokkelaar koestert, noch wat de exacte omstandigheden van uw vertrek waren. Het stuk is niet van dien aard dat het opgemerkte tegenstrijdigheden kan opheffen.

U legt verder ook foto's neer van een man en vrouw (u en uw echtgenoot) en van drie kinderen (uw kinderen). Deze neergelegde stukken veranderen niets aan bovenstaande conclusies.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 5 november 2024. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

“Schending van artikel 48/3 tot 48/6 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève;

Schending van artikel 3 EVRM;

Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn;

Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen;

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel”.

- In hoofdde: over de vluchtelingenstatus:

In een eerste onderdeel licht verzoekster haar kwetsbaarheid toe.

Verzoekster duidde in de vragenlijst bij de DVZ inderdaad niet aan dat er bijzondere procedurele noden aanwezig zouden zijn in hoofde van haar. Echter, het DVZ-verhoor vindt plaats zonder bijstand van een advocaat waardoor er op geen enkele manier kan worden nagegaan of verzoekster begreep wat ze op dat ogenblik kenbaar moest maken met betrekking tot de bijzondere procedurele waarborgen.

Bovendien beschikt de ambtenaar over de bevoegdheid deze noden zelf vast te stellen. Verzoekster heeft duidelijk aangegeven slachtoffer te zijn geweest van genitale verminking en legde hier ook een attest voor neer. Daarnaast gaf verzoekster eveneens aan dat ze werd gedwongen in de prostitutie.

Overeenkomstig overweging 29 van de Herschikte Procedurerichtlijn kunnen sommige verzoekers bijzondere procedurele waarborgen behoeven, op grond van, onder meer, hun leeftijd, geslacht, seksuele gerichtheid, genderidentiteit, handicap, ernstige ziekte, psychische aandoeningen of als gevolg van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld. Het werd snel duidelijk dat verzoekster deel uitmaakte van deze groep aan de hand van haar verklaringen.

Verzoekster haalde immers maar liefst drie gronden voor vrees tot vervolging aan, namelijk voor de mensenhandelaars Mister B. en L. en Voodoo eed, voor de leden van de cult Eiye en voor het risico op nieuwe genitale verminking.

Sommige vervolgingen vonden reeds plaats in het verleden en veroorzaakten reeds de nodige schade, zowel fysiek als psychologisch. Verzoekster onderging deze schade niet alleen in haar eigen land van herkomst, maar ook doorheen haar reis tot België, onder andere in Italië. Er is echter geen enkele analyse, opmerking of observatie vanwege het CGVS in verband met de informatie die verzoekster gaf met betrekking tot het fysiek geweld dat ze meemaakte in Italië. Nochtans zijn haar verklaringen hieromtrent éénduidig. Verzoekster citeert uit haar verklaringen van het persoonlijk onderhoud.

Verzoekster werd geslagen en opgesloten wanneer ze niet met genoeg geld terugkwam. Bovendien werd verzoekster door omstandigheden ook in België tot prostitutie gedwongen, om zo de schuld aan de mensenhandelaars te kunnen terugbetalen. Ook dit neemt de bestreden beslissing niet in rekening. De mensenhandel waarvan verzoekster slachtoffer werd, het fysiek geweld dat hiermee gepaard ging, alsook de genitale verminking die ze onderging werden niet in aanmerking genomen in de analyse, hoewel dit een duidelijke kwetsbaarheid veroorzaakte en, bijgevolg, een flexibele hantering van de procedurele vereisten in hoofde van het CGVS diende in te houden, *quod non*. Er is een oppervlakkige analyse, foutieve interpretatie van het dossier en een schending van de motiverings- en onderzoeksplicht. Niet alle elementen van de zaak werden grondig geanalyseerd en het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

In een tweede onderdeel zet verzoekster een betoog uiteen over de laattijdigheid van haar verzoek.

Verzoekster verblijft sinds februari 2017 in België, maar diende een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk in. Zij verklaarde dat ze dit deed omdat ze aanvankelijk niet wist dat ze eveneens asiel kon aanvragen in België. Later ontdekte ze dat er ook een asielcentrum was in België en vervolgens deed ze hier een verzoek. Op 20 februari 2020 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in België in, maar dit werd onontvankelijk verklaard. Acht dagen later kreeg verzoekster een negatieve beslissing van Frankrijk en kreeg ze eveneens een bevel het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoekster pas één jaar en vier maanden na de negatieve beslissing in Frankrijk, namelijk op 7 juli 2021, een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende in België. Deze laattijdigheid zou een negatieve indicatie vormen voor de ernst en geloofwaardigheid van verzoeksters vrees. De bestreden beslissing benadrukt namelijk *“Van iemand die beweert te vrezen voor haar leven, en fysieke integriteit, mag verwacht worden dat zij zich informeert – bijgevolg wordt uw aangevoerde verschoning niet aanvaard – en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen”*. Echter, verzoekster heeft wel degelijk zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming ingediend, namelijk in Frankrijk. Vervolgens, zodra ze geïnformeerd werd dat ze dit eveneens kon doen in België en alvorens ze een beslissing kreeg over haar verzoek in Frankrijk, greep ze die kans. Dat verzoek werd onontvankelijk verklaard. Ook na weigering van Frankrijk bleef ze volharden omwille van haar vrees en diende ze opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Het gegeven dat verzoekster zowel in Frankrijk als in België verschillende verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, is juist een indicatie dat verzoekster een ernstige vrees om vervolging koestert. Ze trachtte immers op alle mogelijke manieren bescherming te zoeken. Verzoekster wijst er ook op dat zij slachtoffer van mensenhandel, meer specifiek, seksuele uitbuiting, is. Deze omstandigheid verantwoordt eveneens voldoende een laattijdigheid voor wat de logistieke stappen betreft om de eigen situatie in België te regulariseren. Bovendien begrijpt men hoe verzoekster in deze

context geen toegang had tot de nodige informatie, rekening houdend met haar precare situatie waarin zij volledig uitgebuit werd en wellicht afzijdig werd gehouden van de nodige procedures in haar voordeel.

Het CGVS houdt geen enkele rekening met dit profiel, erkent bovendien niet dat verzoekster een kwetsbaar profiel bekleedt en linkt er evenmin de nodige consequenties aan en zonder dit element dan ook in overweging te nemen in het kader van de analyse van het dossier. De kwetsbaarheid van verzoekster is nochtans zodanig flagrant, niet alleen zichtbaar, maar voortvloeiend uit het relaas, dat dit de laattijdigheid van het indienen van de asielaanvraag maar ook andere mogelijke lacunes of onduidelijkheden meer dan verantwoordt. De redenering dat een aangehaald laattijdig verzoek elke vrees tot vervolging ontkracht getuigt dan ook van weinig inzicht in de situatie van een asielzoeker en ontbreekt aan ernst.

Een derde onderdeel gaat in de op de vervolgingsgronden.

Verzoekster is slachtoffer van mensenhandel. Zij werd gedwongen zich te prostitueren in Italië. Bij de seksuele betrekkingen die zij onderging kan er bijgevolg geen sprake zijn geweest van instemming. Zij werd dus verkracht. Zij zou bij gedwongen terugkeer naar Nigeria alleenstaande moeder zijn van drie kinderen. Zij is slachtoffer van genitale verminking en loopt bovendien risico om hier nogmaals aan onderworpen te worden. Haar overste dreigde haar te vermoorden. Dat bijgevolg vaststaat dat verzoekster voldoet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster citeert uit landeninformatie aangaande mensenhandel in Nigeria.

Dat verzoekster niet wist hoeveel Naira 25.000 euro bedroeg, is niet relevant voor de analyse van de geloofwaardigheid. Het is immers aannemelijk dat verzoekster er niet meteen bij stilstond dat er een verschil is in waarde, zeker binnen de stressvolle situatie waarin zij zich bevond. Dat verzoekster niet op de hoogte was van welk soort werk ze ging doen, is allerminst eigenaardig. Verzoekster bevond zich in een kwetsbare situatie en kreeg hulp aangeboden, via een kennis van een vriendin van haar. Zij had nood aan werk en stond open voor alles. "*Werken in Europa*" is een concept dat bekend is. Natuurlijk kwam het niet tot haar geest dat dit prostitutie zou zijn. Dat verzoekster naar Europa ging, was voor haar bovendien het voornaamste. In Nigeria werd er doorgaans gesproken over Europa in haar geheel, en niet noodzakelijk over de individuele landen. Verzoekster wordt ook verweten voor het in vertrouwen nemen van een persoon. Zij leerde Mister B. echter kennen via een vriendin en die bood haar hulp aan. Er kan niet worden verwacht van verzoekster om bij elke persoon van het slechtste uit te gaan en wantrouwig te zijn.

Dat verzoekster betwist dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot het bedrag dat ze moest afbetalen. Vooreerst heeft verzoekster bij haar verklaringen voor de Belgische autoriteiten, zowel bij de DVZ als het CGVS, steeds het bedrag van 25.000 euro genoemd. Slechts voor de Franse asielinstanties wordt er beweerd dat er sprake was van 25.000 euro. Verzoekster wenst hieromtrent te wijzen op het feit dat het niet mogelijk is concreet na te gaan in welke mate de procedurele garanties waar zij recht op heeft, daadwerkelijk werden voorzien in Frankrijk. Daarnaast veranderen uitbuiters erg vaak het bedrag dat hun slachtoffers moeten afbetalen. Het CGVS vindt het ook eigenaardig dat verzoekster niet exact weet hoeveel ze L. heeft terugbetaald, dat verzoekster enkel weet dat ze haar "*één of twee keer 400 of 500 euro*" heeft betaald. Verzoekster verwijst naar haar afgelegde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

In het milieu waar zij zich bevonden, namelijk mensenhandel, is het niet ongebruikelijk dat de slachtoffers aan iemand worden "*gekoppeld*" die zij dan als vriendje wordt gezien. Verzoekster geeft aan dat I. wegliep uit angst en dat verzoekster dit vervolgens ook deed. Er was klaarblijkelijk geen sprake van een gewone relatie. Initieel hopen dat de man een veilig toevluchtsoord was, trokken de dames dit vervolgens in twijfel. Dat verzoekster eerst verklaarde dat ze na 2018 geen bedreigingen ontving van Mister B. en L., maar dat ze later verklaarde dat ze in 2019 of 2020 nog steeds bedreigd werd. Zij wenst hierbij te bandrukken dat deze tegenstrijdigheid zich afspeelt binnen eenzelfde context. Zij citeert uit haar verklaringen. Verzoekster verklaart dat er nooit meer iets gebeurde met hen na 2018, om onmiddellijk erna te verklaren dat dit wel het geval was. Hier verstrikt geen tijd tussen. Dit is een duidelijke aanwijzing dat verzoekster in de war is en er niet in slaagt om feiten correct in de tijd te plaatsen en heeft allerminst een leugenachtig karakter. Mogelijke inconsistenties in verhalen van slachtoffers van mensenhandel kunnen hen trouwens niet ten laste worden gelegd. Zij hebben immers, door hun trauma, bijzonder veel moeite om zaken correct in tijd en ruimte te plaatsen. Verzoekster citeert uit onderzoek van de universiteit van Tilburg over getraumatiseerde slachtoffers van mensenhandel en hun getuigenverklaringen.

Het aspect van mensenhandel in dit dossier, hoewel duidelijk benadrukt door verzoekster doorheen haar verklaringen werd volledig terzijde gelaten: nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat dit in aanmerking werd genomen, hoewel het van centraal belang is.

Ondanks dat verzoekster al een tijdje niets van Mister B. en L. heeft gehoord, is haar vrees nog steeds actueel. Verzoekster heeft haar zogezegde schuld nog niet afbetaald, wat de kans zeer groot maakt om opnieuw slachtoffer van mensenhandel te worden. Zij verwijst naar landeninformatie van het EUAA. Daarnaast zet EUAA de volgende niet-exhaustieve lijst uiteen om rekening mee te houden vooraleer slachtoffers van mensenhandel terug te sturen naar Nigeria:

- het bedrag van de "schuld" aan mensenhandelaars (verzoekster betaalde *in casu* ten hoogste 1000 van de 25.000 euro af (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24));
- het feit of verzoekster tegen de mensenhandelaars heeft getuigd (zij legde haar verhaal uit aan de Franse en Belgische asielinstanties, vanaf het moment dat zij werd gerekruteerd in Benin City, over hoe zij werd gedwongen tot prostitutie in Italië en uiteindelijk in België terecht kwam, tot het allerlaatste contact met L. en Mister B. Bovendien deed zij haar verhaal ook nog bij Payoké, één van de drie wettelijke onthaalcentra voor slachtoffers van mensenhandel. Zij trachtte eveneens klacht in te dienen, maar kon het helaas niet bewijzen omdat ze haar gsm was verloren);
- machtsniveau/capaciteit van de mensenhandelaars (de "madam" is altijd het hoofd van het uitbuitingsnetwerk. Zij bekleedt een machtspositie in de maatschappij en bouwt een heel netwerk (vaak van agressieve mannen) rond zich die 'kleinere' taken dienen uit te voeren voor haar. Het is bijgevolg duidelijk dat L. een hoog machtsniveau heeft, verzoekster citeert uit landeninformatie hieromtrent);
- kennis van de mensenhandelaars over de familie en de achtergrond van de slachtoffers (Mister B. heeft verzoekster zelf gerekruteerd. Hij weet dus alles af van de achtergrond en familie van verzoekster);
- gezinsstatus (verzoekster zal terugkeren als alleenstaande moeder met drie kinderen);
- socio-economische achtergrond en financiële middelen (verzoekster heeft geen financiële middelen);
- beschikbaarheid van een ondersteunend (familiaal of ander) netwerk of de betrokkenheid van de familie bij de mensenhandel (verzoekster heeft enkel nog contact met haar zus en vreest haar familie).

Dat het bijgevolg vaststaat dat verzoekster aan al deze criteria voldoet en waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling voor de vraag naar internationale bescherming.

De bestreden beslissing stelt dan nog de echtheid van de gevolgen van een voodoo-ritueel in vraag. De redenering bestaat erin het voodoo-ritueel als spiritueel te bestempelen en het bijgevolg opzij te zetten zonder de nodige analyse te vergen is discriminerend en etnocentrisch. Voodoo is een sterk geloof in de Nigeriaanse cultuur. Daar dit volledig deel uitmaakt van het dossier en van de asielmotieven van verzoekster is er geen enkele reden om dit element buiten kwestie te houden met als enig excuus dat het niet past in onze westerse waarden, normen en gebruiken. Verzoekster citeert uit een artikel hieromtrent.

Bovendien houdt de verwerende partij geen rekening met het subjectief element van de vrees. Om te bepalen of een persoon een vrees koestert, dient rekening te worden gehouden met de persoonlijkheid van de individu. Dat verzoekster als Nigeriaanse vrouw vervolging vreest van voodoo-praktijken in een land waar dit deel uitmaakt van de cultuur, is bijgevolg niet vreemd. Het is daarnaast ook waarschijnlijk dat actoren van mensenhandel naar aanleiding van de voodoo-dreigingen, in dewelke ze meenden verzoekster pijn te doen of te vermoorden, over zouden gaan tot fysieke handelingen om deze bedreigingen alsnog waar te maken.

De bestreden beslissing verwijst naar de NAPTIP, die in Nigeria verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel en de opvanghuizen waarover zij beschikt. Ze geeft echter zelf aan dat het voornamelijk binnenlandse slachtoffers beschermt. Ook het gegeven dat er "veroordelingen van mensenhandelaars plaatsvonden", wil niet noodzakelijk zeggen dat dit ook het geval zal zijn voor Mister B. Bovendien is het bestaan van een orgaan dat theoretisch bevoegd is voor slachtoffers van mensenhandel ruim onvoldoende om diens efficiëntie aan te tonen. Verzoekster had nog nooit gehoord van de NAPTIP, wat dan ook het weinig relevante karakter aantoont van een dergelijke cel die ongekend blijft bij de effectieve slachtoffers en lokale bevolking. Men kan er bijgevolg vanuit gaan dat de impact van NAPTIP op de mensenhandel in Nigeria bijzonder beperkt blijft en er allerminst sprake is van plaatselijke bescherming. Ook al zou verzoekster terechtkomen bij een organisatie die zich inzet voor slachtoffers van mensenhandel, zou zij mogelijks aan andere mensenrechtenschendingen worden blootgesteld. Verzoekster citeert uit een rapport van Human Rights Watch en Amnesty International.

De Nigeriaanse overheid zou verzoekster daarenboven dus niet kunnen beschermen tegen Mister B. en evenmin tegen L. Immers, werd er nog maar één 'madam' ooit, die actief was in Italië en België veroordeeld voor een Nigeriaanse rechtbank. Iets waarvoor België, en in het bijzonder Team Afrika van de Federale Gerechtelijke Politie jarenlang voor heeft moeten lobbyen en druk zetten bij de Nigeriaanse overheid.

Tot slot merkt verzoekster op dat door de zaken die zij meemaakte tijdens haar reis tot België, in hoofdzaak de mensenhandel waar zij slachtoffer van werd, artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet toepassing vindt aangezien de vervolging reeds plaatsvond en mogelijks opnieuw zal plaatsvinden.

Verzoeksters echtgenoot, aan wie ze werd uitgehuwelijkt, was lid van de Cult Eiye.

Hij werd uiteindelijk door deze cult vermoord. Volgens de gebruiken moeten de kinderen de vader vervangen. Verzoekster vreest dat de leden van de cult haar gaan vervolgen om zo aan haar kinderen te geraken. Ze staan er namelijk om bekend zeer gewelddadig te zijn en gaan aan het werk met wapens, machetes, etc. Verzoekster heeft recent gehoord dat zij nog steeds gewelddadig aan de slag gaan met vechten en moorden. Aangezien de leden haar echtgenoot hebben vermoord en haar kinderen nog niet hebben kunnen krijgen, vreest verzoekster dat ze dit zullen doen wanneer zij terugkeert naar Nigeria.

De bestreden beslissing bovendien dat de problemen van verzoekster geheel ongeloofwaardig zijn door de tegenstrijdigheden in haar verklaringen voor de DVZ, het CGVS en de Franse autoriteiten. Allereerst wijst verzoekster er op dat het niet mogelijk is concreet na te gaan in welke mate de procedurele garanties waar verzoekster recht op heeft, daadwerkelijk werden voorzien in Frankrijk. Beschikte verzoekster over een adequate tolk, in welke mate werd verzoekster daadwerkelijk bijgestaan door een advocaat, werden er voldoende en duidelijke vragen gesteld en begreep verzoekster deze, etc. Het dossier biedt hierop geen concreet antwoord. Op basis van bestreden beslissing blijkt ook dat het CGVS dit niet specifiek is nagegaan. Ook over de omstandigheden van verhoren bij de DVZ valt een en ander te zeggen. Deze gebeuren meestal in moeilijke omstandigheden, verzoekers moeten uren wachten om dan onder stress en in een kwetsbare toestand een verhoor af te leggen bij een onbekende, terwijl ze allerlei trauma's hebben meegemaakt. Het DVZ-verhoor vindt plaats zonder bijstand van een advocaat waardoor er op geen enkele manier kan worden nagegaan of de geschreven tekst perfect overeenkomt met de verklaringen van verzoekster. Ook het nalezen van de tekst aan de asielzoeker kan op geen enkele manier worden gecontroleerd en is dus ruim onvoldoende als garantie voor de inhoud. De tegenstrijdigheden zijn bovendien niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid in het gedrang brengen. Dat verzoekster over de naam van de cult voor de Franse autoriteiten stelde "Aye, Eiye, één van die twee, ik weet het niet", maar voor het CGVS verklaarde "Eiye of zoiets in die aard" of nog "Eiye, euhm, ja Eiye". Verzoekster stelt vast dat bovenstaande absoluut geen tegenstrijdigheid betreft, maar dat deze verklaringen juist met elkaar overeenkomen. Dat verzoekster vertelde dat haar ouders reeds waren overleden toen ze huwde, maar onmiddellijk erna stelde dat ze toch nog in leven waren. Verzoekster merkte echter zelf op dat dit fout was en corrigeerde zichzelf.

Dit is opnieuw een aanwijzing voor het feit dat verzoekster, onder meer door haar trauma's, moeite heeft met feiten in de tijd te plaatsen. Haar verklaringen zijn warrig, maar niet leugenachtig. Dat verzoekster geen enkele interesse zou hebben getoond in een eventueel onderzoek naar de moord van haar echtgenoot. Verzoekster geeft aan dat de politie zijn lijk kwam halen. Ze heeft zich echter niet geïnformeerd omtrent eventueel politieonderzoek. Dit is in haar context niet eigenaardig. Verzoeksters echtgenoot werd neergeschoten terwijl zij in de andere kamer zat. Ze liep een enorme angst op en vluchtte weg. Ze had bijgevolg de mogelijkheid niet om zich over het onderzoek te informeren. Bovendien gaf verzoekster eerder al aan dat de relatie van haar en haar man niet goed was.

Verzoekster was reeds slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking op jonge leeftijd.

Dit wordt bevestigd door haar VGV-attest. Deze was echter onvoldoende, waardoor haar familie wenst dat ze opnieuw een besnijdenis ondergaat. Dat verzoekster haar vrees niet heeft vermeld bij de DVZ en evenmin voor de Franse autoriteiten. In dat verband wenst verzoekster er nogmaals op te wijzen dat het niet mogelijk is concreet na te gaan in welke mate de procedurele garanties waar verzoekster recht op heeft daadwerkelijk werden voorzien in Frankrijk en dat het DVZ-verhoor plaatsvindt zonder bijstand van een advocaat waardoor er op geen enkele manier kan worden nagegaan of de geschreven tekst perfect overeenkomt met de verklaringen van verzoekster. Dat verzoekster "niet kan concretiseren wie van de familie u zou dwingen", de geloofwaardigheid van haar vrees ondermijnt. Verzoekster geeft echter aan dat het haar "extended familie, neven en tantes enz." betreft.

Dat verzoekster geen exacte familieleden noemt. Het is in veel culturen niet steeds zwart-wit afgelijnd wie welk familielid is. Er is eerder sprake van een collectief, een gemeenschap.

De landeninformatie stelt dat ouders de finale beslissing nemen en dat herbesnijdenis en re-infibulatie niet worden toegepast in Nigeria. Echter, blijven zeldzame uitzonderingen wel mogelijk. Er kan bijgevolg geenszins van worden uitgaan dat dit bij verzoekster niet het geval zal zijn, louter op basis van een algemeen rapport, aangezien uitzonderingen wel nog bestaan in de praktijk. Met betrekking tot het argument dat verzoekster een volwassen vrouw is en eerder wel weigerde, wenst verzoekster nogmaals te benadrukken dat de vrees tegenover haar familieleden groter is geworden op het ogenblik dat verzoekster weduwe werd. Ze gaf in haar persoonlijk onderhoud reeds aan dat ze haar zullen dwingen en vastbinden.

Bovendien stelt de bestreden beslissing onterecht dat er een gebrek is aan actualiteit, aangezien verzoekster nog regelmatig via haar zus verneemt dat de familie hier tot op heden mee dreigt. Tot slot stelt de bestreden beslissing het volgende: "Gevraagd of uw zus uw terugkomst naar Nigeria niet geheim zou kunnen houden, antwoordt u: "ik weet niet of ze dat geheim kan houden. Ik ken enkel mezelf. Zij zorgt inderdaad voor mijn kinderen, maar ik weet nooit of ze achter mijn rug spreekt ofzo. Ik weet niet wat er in haar hart zit. Ik kan niet

echt zeggen dat ik haar vertrouw” – wat echter geheel bevreemdend is gezien het feit dat u eerst onderdook bij uw zus, en uw kinderen achterliet bij haar (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 36-37).” Echter, verzoekster dook onder bij haar zus en liet haar kinderen daar achter vóór ze Nigeria verliet. Verzoekster is in de tussentijd door een vriendin terecht gekomen bij een mensenhandelaar, gedwongen geweest in de prostitutie, geslagen geweest, bedreigd geweest. Het is bijgevolg niet vreemd dat verzoekster na deze reeks van traumatische gebeurtenissen mensen niet meer blindelings vertrouwt, ook wanneer het gaat om bloedband.

VGV wordt erkend als daad van vervolging conform artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Bovendien erkent het CGVS de erg hoge prevalentiegraad van VGV in Edo State, iets wat alle alarmbellen toch wel zou moeten doen afgaan.

Verzoekster is een alleenstaande vrouw, zonder familiaal netwerk.

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren naar Nigeria zal ze daar aankomen als alleenstaande moeder, vermits zij weduwe is. Zij heeft enkel contact met haar zus, maar vreest contact met de rest van haar familie. Ook haar zus vertrouwt ze niet volledig. Verzoekster heeft niemand die haar zou kunnen ondersteunen of opvangen. Hierdoor komt verzoekster noodgedwongen in een vicieuze cirkel terecht. Ze zal er in uiterst precare omstandigheden leven en waarschijnlijk moeten bedelen om eten te kunnen voorzien voor haar kinderen. Deze redenering steunt niet alleen op de verklaringen van verzoekster maar ook op de effectieve realiteit in Benin City – de enige plek die verzoekster ‘kent’ alwaar ze maar tot haar 16 (!) jaar heeft geleefd. In Edo state leeft meer dan een derde van de bevolking in armoede. Verzoekster citeert uit een artikel van edostate.gov.ng.

Een vierde onderdeel heeft als onderwerp het voordeel van de twijfel.

Dat, omwille van alle bovenstaande uiteengezette elementen, verzoekster op zijn minst het voordeel van de twijfel geniet. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en de Raad omtrent het voordeel van de twijfel, alsook een standpunt van UNHCR.

- In ondergeschikte orde: over de subsidiaire beschermingsstatus:

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van het EHRM in een theoretische toelichting. *In casu* is verzoekster van mening dat zij een ernstig risico loopt om vermoord te worden haar uitbuiters of het netwerk. Daarnaast vreest ze ook dat zij bedreigd zal worden door de Eiyé Cult-leden om haar zoon binnen de cult op te nemen. Tot slot vreest ze ook om opnieuw genitale verminking te moeten ondergaan. Verzoekster heeft namelijk geen opvangnetwerk waarop ze met zekerheid kan terugvallen. Haar aanwezigheid op het Nigeriaanse grondgebied vormt bijgevolg een reëel gevaar voor haar leven, haar persoon en haar integriteit.

- In uiterst ondergeschikte orde: de vernietiging van de bestreden beslissing.

3.1.2. Ter terechtzitting van 6 maart 2026 legt verzoekster een aanvullende nota neer met berichtgeving van 24 oktober 2024 tot 10 januari 2026 over de algemene veiligheidssituatie in Nigeria.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Van verzoekster, die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en daarom internationale bescherming nodig heeft, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij bij haar aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. De Raad wijst echter op de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“Vooreerst, merkt het CGVS reeds op dat u uw asielaanvraag in België laattijdig heeft ingediend. U zou immers al sinds februari 2017 in België verblijven (en nooit heeft verlaten), nadat u uit Italië vertrok (NPO, p. 19) – in tegenstelling bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u pas sinds de winter van 2019 in België te verblijven en voorafgaand ruim één jaar in Frankrijk te hebben verbleven na uw vertrek uit Italië (Registratie verzoek om internationale bescherming d.d. 18/02/2020; Verklaring DVZ d.d. 03/03/2020, hierna DVZ-V, p. 13), én voor de Franse autoriteiten verklaarde u in Frankrijk (Loos en Lille) woonachtig te zijn op het moment van uw interview (d.d. 04/02/2020) (VIB-FRA interview, p. 7-8).

U verklaart dat u, terwijl u in België verbleef, een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk deed (NPO, p. 19). U verklaart hierover, meermaals én uitdrukkelijk, dat u enkel asiel bent gaan aanvragen, dat u nooit een interview heeft gehad (NPO, p. 20). Uw verklaring blijkt echter geheel leugenachtig. Immers, uit uw overgemaakte Franse asioldossier blijkt dat u op 4 februari 2020 werd uitgenodigd om uw motieven voor internationale bescherming toe te lichten (zie Frans asioldossier in de blauwe map van het administratief dossier, hierna VIB-FRA) – deze verklaringen zullen hieronder mee in rekening worden genomen. U zou op 28 februari 2020 een negatieve beslissing hebben gekregen. Acht dagen eerder, deed u een al een verzoek om internationale bescherming in België, maar deze werd onontvankelijk verklaard (doorverwezen naar Frankrijk) en u kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 24 april 2020. Pas ruim één jaar en vier maanden na uw negatieve beslissing in Frankrijk, dus nadat duidelijk werd dat u daar geen internationale bescherming zou verkrijgen, wendde u zich opnieuw tot de Belgische instanties om internationale bescherming, op 7 juli 2021 (zie administratief dossier) – laattijdig. Bovendien, door de Protection Officer gevraagd waarom u geen internationale bescherming verzocht in België (in plaats van Frankrijk, aangezien u hier woonachtig zou zijn geweest): “toen ik in België was, wist ik niet dat ik hier asiel kon aanvragen. Later heb ik dan ontdekt dat er ook een asielcentrum in België was, dus daarom zocht ik hier asiel in België” (NPO, p. 39). Hiermee rekening houdend dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende de nood aan bescherming. Van iemand die beweert te vrezen voor haar leven, en fysieke integriteit, mag verwacht worden dat zij zich informeert – bijgevolg wordt uw aangevoerde verschoning niet aanvaard – en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Uw nalaten vormt reeds een negatieve indicatie voor de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees bij terugkeer.

Verder, verklaarde u voor Dienst Vreemdelingenzaken dat u Nigeria reeds verliet in april of mei 2016 (DVZ-V, p. 13). In tegenstelling, tijdens uw persoonlijk onderhoud, verklaart u Nigeria “laat 2016”, wat u vervolgens verduidelijkt als augustus 2016 te hebben verlaten (NPO, p. 8). Voor de Franse autoriteiten verklaarde u dan weer misschien tussen maart, april, mei of juni 2016 te zijn vertrokken (VIB-FRA interview, p. 5)

Deze drie voorafgaande vaststellingen – de laattijdigheid van uw verzoek én uw leugenachtige verklaringen omtrent uw verzoek in Frankrijk én uw tegenstrijdige vertrekdatum – ondermijnen bij voorbaat reeds uw geloofwaardigheid sterk.”

Verzoekster tracht haar gedragingen te verschonen door te wijzen op het feit dat zij slachtoffer is van mensenhandel en uitbuiting en dat dit haar beperkte toegang tot informatie, bewegingsvrijheid en praktische mogelijkheden verklaart.

De Raad stelt evenwel vast dat uit het dossier blijkt dat verzoekster zich op eigen initiatief tot de Franse asielinstanties heeft gericht. Dit wijst erop dat zij, ondanks haar aangevoerde kwetsbaarheid, over een reële mate van zelfredzaamheid en handelingsvermogen beschikte. In het licht hiervan maakt verzoekster niet aannemelijk waarom zij zich niet op vergelijkbare wijze en binnen een redelijke termijn tot de bevoegde Belgische instanties kon wenden. De aangevoerde omstandigheden volstaan dan ook niet om de vastgestelde laattijdigheid afdoende te rechtvaardigen, hetgeen een relevante indicatie vormt bij de beoordeling van de ernst en actualiteit van de door haar gestelde vrees.

Verzoekster poneert dat er procedurele tekortkomingen zijn geweest, met name dat haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) plaatsvond zonder bijstand van een advocaat. Zij stelt voorts dat het niet aanduiden van “*bijzondere procedurele noden*” bij de DVZ niet doorslaggevend kan zijn, aangezien op de ambtenaar de plicht rustte om haar kwetsbaarheid ambtshalve vast te stellen. Ter staving van deze kwetsbaarheid verwijst verzoekster naar haar vrouwelijke genitale verminking en naar het feit dat zij slachtoffer werd van mensenhandel, gedwongen prostitutie en fysiek en psychisch geweld.

De Raad benadrukt dat het loutere feit dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond zonder bijstand van een advocaat op zich niet aantoonde dat verzoeksters verklaringen hierdoor werden beïnvloed of dat haar rechten werden geschonden. Verzoekster concretiseert niet op welke wijze de aanwezigheid van een advocaat een impact zou hebben gehad op de inhoud of de totstandkoming van haar verklaringen.

Het verslag werd verzoekster bovendien voorgelezen in het Engels, die het voor goedkeuring heeft ondertekend, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met haar verklaringen. Bovendien werd verzoekster voorafgaand aan het interview uitdrukkelijk gewezen op het belang van waarheidsgetrouwe verklaringen en op de mogelijke gevolgen van onjuiste of verzonnen informatie voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verder kan geen abstractie gemaakt worden van het feit dat zij zelf aanduidde dat zij geen bijzondere procedurele noden had (DVZ-dossier, vragenlijst "Bijzondere procedurele noden").

Waar verzoekster stelt dat zij een besnijdenisattest heeft neergelegd en haar hierdoor bijzondere procedurele noden dienden toegekend te worden, is de Raad van oordeel dat het loutere feit dat verzoekster VGV type I heeft ondergaan, op zich niet kan volstaan om te besluiten dat er in haar hoofde bijzondere procedurele noden bestaan. Verzoekster dient het bestaan van dergelijke procedurele noden *in concreto* aannemelijk te maken en deze dienen afdoende te worden aangetoond. Verzoeksters profiel in acht genomen, is het aan haar hiertoe de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover verzoekster hier nood aan heeft en voor zover haar bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond. Verzoekster brengt geen bewijs bij waaruit kan blijken dat zij ten gevolge van haar VGV dermate getraumatiseerd is dat zij niet zou kunnen deelnemen aan de procedure.

Voor zover verzoekster de vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in haar verklaringen verklaart door vermeende procedurele tekortkomingen in Frankrijk, wijst de Raad erop dat, op basis van het wederzijds vertrouwensbeginsel, wordt uitgegaan van de naleving van haar procedurele rechten door de Franse autoriteiten, bij gebrek aan concrete aanwijzingen van schendingen.

Los van de vaststelling dat ieder persoonlijk onderhoud gepaard kan gaan met enige mate van stress, mag van verzoekster redelijkerwijze worden verwacht dat zij in staat is om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot gebeurtenissen die de essentie van haar relaas uitmaken en de directe aanleiding gevormd hebben voor het vertrek uit haar land van herkomst, in elke fase van de procedure. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit niet het geval.

Bovendien toont verzoekster niet aan dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekster brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij. Verzoekster toont aldus niet aan dat haar (mentale) gezondheidstoestand door de door haar aangevoerde trauma's van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming.

Gelet op bovenstaande vaststellingen slaagt verzoekster er niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in haar verklaringen te verschonen. De Raad herneemt de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

"Ten tweede, uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat u naar Europa vertrok zonder enige notie over uw toekomst hier, wat bijzonder onaannemelijk is. Uw collega/vriendin Joy stelde u voor aan Mister B.(...), die u het voorstel deed om naar Europa te reizen om te werken, in ruil voor 25.000 euro, een schuld die u binnen zes maanden zou kunnen afbetalen (NPO, p. 16-17). Echter, u wist niet hoeveel Naira dit bedroeg, noch heeft u dit proberen nagaan (NPO, p. 17). U wist niet welk type werk u zou moeten doen (NPO, p. 16). U wist niet naar waar in Europa u zou gaan, noch heeft u dit gevraagd (NPO, p. 16-17). Jullie dienden vervolgens een voodoo-eed af te leggen, waarbij jullie dienden te zweren dat "als we niet betaalden, dan zou de voodoo ons pijn doen of vermoorden" (NPO, p. 16). U kende Mister B.(...) niet vooraleer hij het voorstel deed (NPO, p. 27). Hij deed dit voorstel reeds op het moment van jullie eerste ontmoeting (NPO, p. 27), en u accepteerde dit voorstel onmiddellijk (NPO, p. 27), zonder dit zelfs met iemand te bespreken (NPO, p. 28). Gevraagd hoe u overtuigd was van Mister B.(...) zijn goede intenties, antwoordt u weinig overtuigend: "ik vertelde mijn situatie aan hem, en ik dacht dat hij mij geen pijn zou doen. Ik ken natuurlijk zijn intenties niet. Ik kan niet in zijn hart kijken. Ik kende hem ervoor niet. Ik ken hem niet. Ik zocht hem enkel op. Ik wist niets van zijn voorstel. Ik dacht dat ik kon werken en zo voor mezelf en mijn kinderen zou kunnen zorgen. Ik had stress en problemen, ja" (NPO, p. 27) – wat enkel het CGVS haar punt verder benadrukt. Het dient opgemerkt te worden dat de desinteresse in uw eigen toekomst gewoonweg verbijsterend is. Het feit dat u alsnog gewoonweg zou vertrekken, zonder op de hoogte te zijn en over de meeste aspecten en zelfs niet de moeite heeft genomen u te proberen informeren, is bijzonder weinig aannemelijk.

Bijkomend, deed u ook geen moeite om bij te houden hoeveel geld u L.(...) reeds heeft terugbetaald. U weet enkel dat u haar "één of twee keer 400 of 500 euro" heeft betaald (NPO, p. 20-21, 28).

Uw voorgehouden problemen worden echter geheel ongeloofwaardig gezien de veelheid aan tegenstrijdigheden in uw verklaringen voor Dienst Vreemdelingenzaken, voor het Commissariaatgeneraal, en voor de Franse autoriteiten.

Voor de Franse asielinstanties had u verklaard dat uw schuld aan R.(...) was, en dat deze 35.000 euro bedroeg. U vermeldt nergens medereizigers, en stelt uitdrukkelijk dat u alleen naar het schrijn werd gebracht door een vrouw (VIB-FRA interview, p. 5). Voor Dienst Vreemdelingenzaken in België, verklaarde u: "in Nigeria, betaalde ik een vrouw 25.000 euro. Zij organiseerde de volledige reis naar Italië. Een vriendin van me, en lesbienne, was ook mee. (...)" (DVZ-V, p. 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud, verklaart u dan weer dat uw smokkelaar L.(...) noemt, en dat zij werd geholpen door Mister B.(...) (NPO, p. 9-10), en dat uw schuld 25.000 euro bedroeg (NPO, p. 16). U reisde met twee andere meisjes, Iv.(...) en Es.(...), en jullie gingen ook samen naar het schrijn, gebracht door Mister B.(...) (NPO, p. 9, 16). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaring voor DVZ, herhaalt u de versie die u voor het CGVS deed (NPO, p. 38). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen voor de Franse autoriteiten, antwoordt u dat ze u misschien verkeerd hebben verstaan (NPO, p. 39).

Voor de Belgische asielautoriteiten verklaart u aanvankelijk dat Iv.(...) voor u is vertrokken uit L.(...)'s huis. Kort daarop verklaart u echter dat jullie gezamenlijk zijn weggevlucht van L.(...). Jullie zijn dan bij Iv.(...)'s Ghanese vriend, wiens naam u niet meer weet, gaan wonen. Verbazingwekkend genoeg, verklaart u vervolgens dat deze vriend een connectie is van L.(...): zij introduceerde Iv.(...) en haar partner aan elkaar. Geconfronteerd met deze bevreemdende keuze, antwoordt u simpelweg dat het Iv.(...)'s vriendje was. Uit angst dat deze Ghanese vriend L.(...) zou contacteren, besloot Iv.(...) weg te lopen. U bleef echter nog één maand bij deze man wonen vooraleer u vertrok, en hij gaf uw contact uiteindelijk ook door aan L.(...) (NPO, p. 18-21). Naast deze weinig aannemelijke uitleg, blijkt u ook in Frankrijk een andere versie te hebben gegeven. U vermeldde daar nergens Iv.(...) of een andere mede-prostituee. U verklaarde daar wel ook dat u bij een Ghanese man heeft verbleven, maar stelt nu dat het uw vriend was (VIB-FRA interview, p. 6). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen in Frankrijk: "ik zei daar dat ik in Frankrijk woonde, want ik zocht daar asiel, dus ik zei dat ik woonde in Frankrijk, niet in België. Ik en Iv.(...) woonden daar samen, bij haar vriend van Ghana. Het was dan ook een soort van vriend van mij, want ja ik mocht daar wonen tot ik vertrok." (NPO, p. 39).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud, verklaart u dat nadat u stopte met prostitutie in 2017 L.(...) drie of vier keer een dreigend bericht achterliet op uw Facebook in begin 2018. U blokkeerde vervolgens haar nummer (NPO, p. 21-22). Daarna belde haar echtgenoot (ook in 2018), wiens naam u bent vergeten, u drie of vier keer, tot u van nummer veranderde (NPO, p. 22, 25). Daarna, nog steeds in 2018, contacteerde Mister B.(...) u tweemaal dat u diende te betalen. Hij stopte hiermee nadat u ermee had gedreigd hem aan te geven bij de Belgische politie (NPO, p. 22-23).

Gevraagd door de Protection Officer of dit de laatste keer is dat u iets vernam van L.(...) of Mister B.(...) of iemand van hun groep, antwoordt u bevestigend. Nogmaals ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd of er dan na 2018 nooit meer iets is gebeurd met hun, antwoordt u nogmaals bevestigend (NPO, p. 23). Vervolgens gevraagd wat de aanleiding dan vormde voor uw bezoek aan Payoke in 2020, antwoordt u geheel in strijd met uw eerdere verklaringen: "ze waren me nog aan het bedreigen. Ik denk in 2020 of 2019, dan hebben ze, heeft Mister B.(...), me een foto gestuurd van voodoo." U stelt dat u deze foto's aan uw advocaat heeft gegeven. U werd er tijdens uw gehoor (samen met uw loco advocaat) van op de hoogte gebracht dat het CGVS deze foto's niet had ontvangen. U werd dan ook aangemoedigd om deze alsnog over te maken (NPO, p. 23-24). Tot op heden heeft het CGVS deze vermeende foto's van voodoo niet ontvangen. Verder, gevraagd om meer concreet te zijn over wanneer u deze foto's ontving, antwoordt u te denken dat het in 2020 was. Gevraagd naar de maand, stelt u nu dat het misschien 2021 was. Nogmaals gevraagd of u meer precies kan zijn over deze data, antwoordt u vaagweg: "ik denk 2021, want dan ben ik naar Payoké geweest, in 2021, dus ja, 2020 of 2021" (NPO, p. 23-24) – eerder verklaarde u nog in 2020 naar Payoke te zijn geweest. Het betrof één reeks van foto's gestuurd door Mister B.(...). U veranderde vervolgens van nummer (NPO, p. 24-25). U verklaart opnieuw dat u vervolgens niets meer van L.(...) of Mister B.(...) of iemand van hun organisatie vernam (NPO, p. 24).

Verder, bij de Franse autoriteiten verklaarde u dat de handlangers van uw smokkelaar uw zus waren gaan lastigvallen en ermee hadden gedreigd dat zij en uw kinderen een voodoo-eed zouden moeten afleggen (VIB-FRA interview, p. 8). Bij DVZ, verklaarde u dan weer: "ik vrees voor mijn kinderen, ondertussen verblijven ze bij mijn zus. Ze werden ook bedreigd terwijl ze bij mijn moeder woonden" (Verklaring Volgend Verzoek d.d. 07/07/2021, hierna V-V-V, vraag 16). In tegenstelling voor het CGVS, verklaart u, ten eerste, dat uw kinderen steeds bij uw zus hebben verbleven, nooit bij uw moeder (NPO, p. 14-15) – hiermee

geconfronteerd, ontkent u dit gezegd te hebben (NPO, p. 38), en, ten tweede, geeft u aan dat niemand van uw familie of vrienden problemen heeft gehad met L.(...) of Mister B.(...) of iemand van hun groep omwille van uw problemen (NPO, p. 25). Later, geeft u dan weer een verklaring die hier lijnrecht opstaat, en bijzonder vaag is: "ik weet niet meer wanneer, maar mijn zus kreeg een papier waarop iets stond over de voodoo tegenover mij ofzo. Mijn zus heeft zoiets gezegd, maar ik weet het jaar niet meer." (NPO, p. 37-38).

De veelheid aan tegenstrijdigheden in uw verklaringen voor de Franse autoriteiten en voor de Belgische autoriteiten, zowel voor Dienst Vreemdelingzaken als voor het Commissariaat-generaal, in combinatie met eerdere opmerkingen omtrent uw verklaringen over uw vertrek, maken dat er geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw voorgehouden problemen en vrees met betrekking tot Mister B.(...) en L.(...)."

Verzoekster moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Verzoekster volhardt in haar vrees voor vervolging wegens mensenhandel. Zij zat in de gedwongen prostitutie, heeft haar schuld niet afbetaald, en zij wijst erop dat haar uitbuiters haar familie en achtergrond kennen. Nigeria biedt volgens haar geen effectieve bescherming. De bestreden beslissing haalde echter terecht aan dat de organisatie NAPTIP in Nigeria bestaat:

"Voor zover u inderdaad via mensensmokkel naar Europa zou zijn gekomen, dient opgemerkt dat er in Nigeria een federale organisatie door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvanghuizen (shelters), verspreid over het land (Abuja, Benin City, Enugu, Kano, Lagos, Sokoto en Uyo). De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over shelters waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft."

Verzoekster stelt dat zij niet op de hoogte was van het bestaan van deze organisatie en leidt daaruit af dat het om een weinig relevante instantie gaat die bij slachtoffers en de lokale bevolking onbekend zou zijn, zodat van daadwerkelijke plaatselijke bescherming geen sprake kan zijn. De Raad volgt deze redenering niet. Van een verzoekster die stelt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in haar land van herkomst, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich informeert over de beschikbare beschermingsmechanismen. Uit het dossier blijkt bovendien dat verzoekster voldoende zelfredzaam was om naar Europa te reizen en zich tot buitenlandse asielinstanties te wenden, waaronder de Franse én Belgische asielinstanties. Deze vaststellingen ondergraven haar stelling dat zij niet in staat was zich te informeren over het bestaan van beschermingsinstanties in Nigeria en volstaan om haar bewering omtrent het ontbreken van plaatselijke bescherming niet aannemelijk te achten.

In zoverre verzoekster volhardt in haar vrees voor vervolging door de Eiyé-cult, treedt de Raad de bestreden beslissing bij dat verzoeksters voorgehouden vrees een gebrek aan zowel actualiteit als ernst vertoont. De Raad neemt de volgende correcte en pertinente motieven integraal over:

"U verklaart omtrent uw vrees voor Eiyé: "ik vrees dat ze achter mij aanzitten opdat ik mijn kinderen aan hun zal geven, want ze hebben vervanging nodig voor hun vader. De kinderen zullen niet veilig zijn als ik ze terug breng naar Edo State, want ze zijn nu bij mijn zus in een andere staat" (NPO, p. 25-26, 28). Het CGVS heeft hierbij twee opmerkingen: ten eerste, indien u vreest voor uw kinderen is het opvallend dat u hen wel achterliet in Nigeria; en ten tweede, indien u hierbij argumenteert dat ze veilig zijn in Ondo State, dan ziet het CGVS niet in waarom u daar ook niet zou kunnen wonen en veilig zijn. In tegendeel, u besloot om na slechts drie weken al terug te keren naar Benin City – wat dus allesbehalve getuigt van een gegronde vrees voor vervolging (NPO, p. 29, 32). Het CGVS voegt hier ook aan toe dat u pas één week na de moord op uw echtgenoot naar uw zus 'vluchtte' (NPO, p. 31). Gevraagd waarom u besloot om terug te keren naar Benin City, antwoordt u dat u werk zocht om voor de kinderen te zorgen. Door de Protection Officer gevraagd waarom u dit niet in Ondo State deed of elders, antwoordt u dat u daar niets kende en dat de mensen in Ondo State voornamelijk Yoruba spreken. Geconfronteerd dat uw zus, ook Edo, daar toch ook woont en dat de inwoners vermoedelijk ook Engels of Pidgin Engels zullen spreken, stelt u dat u zus daar is getrouwd, en

dat er inderdaad deze talen worden gesproken maar dat de meerderheid Yoruba spreekt (NPO, p. 29-30). Indien u echter daadwerkelijk een gegronde vrees koesterde, is het maar weinig aannemelijk dat u (zo snel) zou terugkeren naar Benin City.

Het gebrek aan ernst wordt verder bevestigd door de vaststelling dat u hierna niet besloot om uw land te verlaten – u had geen eerdere vertrekplannen (NPO, p. 8-9).

Verder, waar u in Frankrijk nog verklaarde dat de cult u thuis bleef lastigvallen na de moord (VIB-FRA interview, p. 9), stelt u in België dat u niets meer van hen heeft vernomen, en dat er ooit nooit meer iets is gebeurd (NPO, p. 28-29). Gevraagd hoe u dan weet dat ze nog steeds wensen dat uw zoon bij hen intreed/opvolgt, antwoordt u dat uw echtgenoot dat heeft gezegd (NPO, p. 32). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen in Frankrijk, herhaalt u simpelweg uw verklaringen die u deed voor het CGVS (NPO, p. 39). Geconfronteerd met het gebrek aan actualiteit, antwoordt u simpelweg dat u weet dat het zo is, want u hoort slechte zaken over deze cult (NPO, p. 32). Deze vaststellingen getuigen van een weinig ernstige en weinig actuele vrees.

Uw voorgehouden problemen worden echter geheel ongeloofwaardig gezien de veelheid aan tegenstrijdigheden in uw verklaringen voor Dienst Vreemdelingenzaken, voor het Commissariaatgeneraal, en voor de Franse autoriteiten.

Voor de Franse asielautoriteiten verklaarde u dat uw oom had gekozen/ingestemd met uw echtgenoot aangezien uw vader reeds was overleden (VIB-FRA interview, p. 3). In tegenstelling, voor het CGVS, verklaart u dat uw ouders hem voor u hadden gekozen/ingestemd (NPO, p. 8, 12-13) – u weet niet waarom ze voor hem kozen, noch heeft u dit ooit gevraagd; u vermoedt omwille van financiële overwegingen (NPO, p. 13) – maar stelt vervolgens dat uw ouders reeds overleden waren toen u huwde (NPO, p. 12), om onmiddellijk daarna te stellen dat ze toch wel nog in leven waren: u zou gehuwd zijn in 2010, en uw ouders overleden in 2013 (NPO, p. 12).

Voor de Franse asielautoriteiten verklaarde u dat u meermaals aan uw echtgenoot had gevraagd wie de mensen in uw huis waren, maar dat hij enkel antwoordde dat hij u dit ooit zou uitleggen, wat hij niet deed, dus u besloot om hem in de gaten te houden en luisterde een telefoongesprek van hem af, en vroeg het hem vervolgens naar zijn cultactiviteiten (VIB-FRA interview, p. 9).

Voor de Belgische asielinstanties, verklaart u dan weer dat uw echtgenoot had toegegeven dat hij lid was van een cult nadat u had aangegeven dat u het niet aangenaam vond dat deze mensen steeds langskwamen (NPO, p. 30). Gevraagd naar welke cult het betrof, verklaart: "Eiye of zoiets in die aard" (NPO, p. 13), ook daarna antwoordt u opnieuw eerder twijfelend: "Eiye, euhm, ja, Eiye" (NPO, p. 14). Voor de Franse autoriteiten wist u het al helemaal niet, daar stelde u: "Aye, Eiye, één van die twee, ik weet het niet" (VIB-FRA interview, p. 9) U weet niet of uw echtgenoot taken of een functie had in de cult (NPO, p. 37).

Bij de Franse asielautoriteiten had u verklaard dat uw echtgenoot werd lastiggevallen en vermoord omdat hij de cult wou verlaten, wat u hem had gevraagd (VIB-FRA interview, p. 9). In tegenstelling, in België verklaart u dat de cult wou dat jullie zoon toetrad. U en uw echtgenoot weigerden dit, en daarom viel de cult jullie lastig en werd uw echtgenoot vermoord (NPO, p. 30-31). Gevraagd waarom uw echtgenoot niet wou dat uw zoon toetrad aangezien hij zelf wel lid was, antwoordt u vaagweg: "hij dacht misschien dat het geen goed ding was, want die cult, het is een dodelijke cult, misschien wou hij niet dat zoon lid werd van de cult, want het is een dodelijke cult." Door de Protection Officer geconfronteerd waarom uw echtgenoot dan zelf lid was als hij het een slechte zaak vond, stelt u dat niet te weten. Gevraagd of u het ooit heeft gevraagd, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 31). Gevraagd of er nog een andere reden was dat uw echtgenoot problemen had met zijn cult, stelt u geen idee te hebben, dat dit was wat hij u vertelde (NPO, p. 31). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in Frankrijk: "ja, dat was lang geleden. Ik zocht asiel in Frankrijk. Wat er gebeurde is, is wat ik nu heb verteld. Misschien... oke, ik was bang. Ik kwam net aan. Ik wist niet wat te zeggen. Wat er echt gebeurd is, is dat de cult mijn zoon wou initiëren, hem zijn vader doen vervangen." (NPO, p. 39).

Bovendien, weet u niet of zijn overlijden door de politie werd onderzocht. Gevraagd of u hiernaar heeft geïnformeerd, antwoordt u ontkennend. U geeft aan dat u wegliep (NPO, p. 32). Doch, dient er opgemerkt te worden dat u na drie weken reeds terugkeerde naar Benin City, dus dat deze verklaring geen verschoning biedt. Het is maar weinig aannemelijk dat uw echtgenoot vermoord zou worden, en dat u geen enkele interesse zou getoond hebben in een eventueel onderzoek.

Voor Dienst Vreemdelingenzaken had u verklaard dat er cultleden op zoek waren naar u, omdat u uw echtgenoot diende op te volgen (CGVS Vragenlijst d.d. 07/07/2021, hierna CGVS-V). In tegenstelling, tijdens uw gehoor op het CGVS, verklaart u dat uw zonen hun vader dienen op te volgen, eerder vaagweg weliswaar: "ik denk dat, ja in zo'n cult doen ze iets van vervanging, dat als een vader weg is zijn mannelijk

kind hem moet vervangen, dus ik moest wegvluchten met de kinderen” (NPO, p. 14). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaring voor DVZ, antwoordt u simpelweg dat uw kinderen dienden op te volgen (NPO, p. 38).

Tot slot, bij DVZ had u nog verklaard dat problemen had met uw schoonfamilie door de moord op uw echtgenoot (CGVS-V). Doch, tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u uitdrukkelijk dat u nooit met iemand anders problemen heeft gehad omwille van de moord op uw echtgenoot (NPO, p. 38). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaring voor DVZ, antwoordt u dat uw schoonfamilie uitleg wou, maar meer weet u niet, want dan bent u met uw kinderen vertrokken (NPO, p. 38-39).

De veelheid aan tegenstrijdigheden in uw verklaringen voor de Franse autoriteiten en voor de Belgische autoriteiten, zowel voor Dienst Vreemdelingzaken als voor het Commissariaat-generaal, in combinatie met eerdere opmerkingen omtrent een gebrek aan ernst en actualiteit, maken dat er geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw voorgehouden problemen en vrees met betrekking tot de cult waarvan uw man beweerdelijk lid was.”

Verzoekster poneert verder dat zij een subjectieve vrees heeft voor voodoo en dat het spirituele element niet mag worden weggewuifd aangezien voodoo sociaal reëel is binnen haar context. Haar angst hiervoor is subjectief relevant voor haar vluchtmotief en deze bedreigingen kunnen tot reëel geweld leiden. De Raad begrijpt en erkent dat voodoo een spirituele praktijk is in Nigeria. Echter kan dit element niet juridisch relevant zijn voor het vaststellen van een objectieve vervolgingsvrees.

De Raad acht de volgende vaststellingen van de bestreden beslissing hieromtrent correct en pertinent:

“Vooreerst, u geeft aan dat u enkel spirituele vervolging door middel van voodoo van L.(...) en Mister B.(...) vreest (NPO, p. 26). Er moet worden opgemerkt dat uw verwijzing naar voodoo niet dienstig is aangezien dit behoort tot het domein van het bijgeloof. Het CGVS erkent dat het geloof in spiritualiteit, voodoo en andere traditionele praktijken voorkomt in Nigeria.

U haalt nergens aan dat u vervolging vreest omwille van uw geloof hierin. Het feit dat u uzelf bedreigd voelt door voodoorituelen is louter een gevolg van uw beweerde werking van dit soort praktijken. Het geloof in spirituele vervloeking mist elke objectieve grond en behoort geheel tot de wereld van het bijgeloof. Zodoende kan uit deze vrees geen reëel risico op vervolging of ernstige schade worden afgeleid.”

Verzoekster haalt een vrees voor herbesnijdenis aan. Zij stelt dat zij reeds het slachtoffer is van besnijdenis, dat haar familie haar wilt laten herbesnijden, en wijst op een hoge prevalentie van VGV in Edo State. Zij stelt tevens dat haar weduwschap de druk hierop vergroot.

De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vormen een daad van vervolging en vallen onder de noemer *“dadens van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld”* en *“dadens van genderspecifieke of kindspecifieke aard”*, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a), en f), van de Vreemdelingenwet. Deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Aangezien verzoekster aldus reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad wijst erop dat bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Nigeria te worden blootgesteld aan vervolging, haar specifieke en individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Nigeria, zoals beschreven in objectieve bronnen. *In casu* wijst de Raad op de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“Vooreerst, merkt het CGVS op dat u deze vrees niet heeft vermeld bij Dienst Vreemdelingzaken: noch tijdens uw DVZ Verklaring (d.d. 03/03/2020), noch tijdens uw CGVS Vragenlijst (d.d. 07/07/2021) of uw Verklaring Volgend Verzoek (d.d. 07/07/2021). Hiermee geconfronteerd: “ik denk dat ik het vermeld heb op het DVZ interview. Het was klein interview. Ik kan me het niet exact herinneren, maar ik denk, ik denk dat ik dan het attest wel al had, maar ik ben niet zeker. Ik zou het moeten vermeld hebben, want ik had het attest al hier” (NPO, p. 35). Ten eerste, zoals hiervoor werd gesteld, heeft u deze vrees nergens vermeld. Ten tweede, werd uw voorgelegd attest ook pas na uw DVZ-interviews, namelijk op 24 april 2022, opgesteld (zie groene map). U bracht deze grond ook niet aan voor de Franse autoriteiten. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van deze vrees reeds sterk.

U verklaart dat u reeds VGV onderging, wat ondersteunt wordt door uw neergelegd VGV-attest (zie groene map), maar dat dit onvoldoende was, dus uw bredere familie wenst dat u opnieuw besnijdenis ondergaat (NPO, p. 32-33). Gevraagd wie wenst dat u opnieuw besneden zou worden, antwoordt u vaagweg: "mijn familie." Door de Protection Officer gevraagd om te concretiseren wie in uw familie u bedoelt, antwoordt u opnieuw vaagweg: "de extended familie, neven en tantes enz." (NPO, p. 33-34). Later, nogmaals de kans geboden om uw vervolgens te concretiseren, dient u opnieuw het antwoord schuldig te blijven: "neen, dat weet ik niet. Het is gewoon de extended familie, niet één specifieke persoon die ik ken. Ze belden dat ik dit diende te doen" (NPO, p. 35). De vaststelling dat u niet kan concretiseren wie van de familie u zou dwingen, ondermijnt de geloofwaardig van uw voorgehouden vrees. Des te meer, aangezien landeninformatie stelt dat de ouders de finale beslissing nemen (zoals u zelf ook heeft verklaard over uw eerste besnijdenis, NPO 33), én dat herbesnijdenis en re-infibulatie niet worden toegepast in Nigeria (enkel zeer zeldzame uitzonderingen blijven mogelijk).

Gevraagd hoe deze familieleden weten dat uw eerste besnijdenis niet correct verliep, antwoordt u dat zij aanwezig waren. Hierop gevraagd waarom ze het dan niet hebben gecorrigeerd, stelt u geen idee te hebben (NPO, p. 34). Het is maar weinig aannemelijk dat uw familie niet onmiddellijk een correctie zou hebben gedaan, en in plaats daarvan dit pas vele jaren later opnieuw opbrengen.

Gevraagd wanneer zij dit voor het eerst hebben gezegd, stelt u dat het na het incident met uw echtgenoot was (NPO, p. 34). Gevraagd om te verduidelijken, stelt u nu dat ze het eigenlijk al tijdens uw eerste zwangerschap hadden gezegd, maar dat u dit negeerde, en dat ze het vervolgens opnieuw zeiden nadat uw echtgenoot was overleden omdat u toen een weduwe was, toen u bij uw zus verbleef (NPO, p. 34).

Gevraagd of ze het later nogmaals hebben gezegd, antwoordt u dat ze soms uw zus bellen om het te zeggen, die dit dan tegen u dient te zeggen. Gevraagd hoe vaak ze uw zus bellen, dient u het antwoordt schuldig te blijven. Vervolgens dient u ook toe te geven dat de laatste keer dat ze u hierover contacteerde in 2016 was (NPO, p. 34-35). Uw verklaringen tonen een gebrek aan ernst – immers, ondanks dat dit reeds eerder een probleem zou zijn geweest voor uw familie, werd er nooit concrete actie ondernomen – én actualiteit.

Tot slot, geconfronteerd met het gegeven dat u een volwassen vrouw bent, het gebrek aan actualiteit, én het gegeven dat u in het verleden wel gewoon heeft geweigerd, stelt u dat u door hen niet wordt gezien als een volwassen vrouw, en dat uw echtgenoot eerder nog leefde. U stelt verder dat ze u zullen vinden via uw zus. Gevraagd of uw zus uw terugkomst naar Nigeria niet geheim zou kunnen houden, antwoordt u: "ik weet niet of ze dat geheim kan houden. Ik ken enkel mezelf. Zij zorgt inderdaad voor mijn kinderen, maar ik weet nooit of ze achter mijn rug spreekt ofzo. Ik weet niet wat er in haar hart zit. Ik kan niet echt zeggen dat ik haar vertrouw" – wat echter geheel bevreemdend is gezien het feit dat u eerst onderdook bij uw zus, en uw kinderen achterliet bij haar (NPO, p. 36-37)."

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen, met name dat verzoekster deze vrees niet eerder heeft geuit, dat zij niet concreet kan aangeven welke familieleden haar tot een (her)besnijdenis zouden dwingen, het ontbreken van voldoende ernst en actualiteit, en de relevante landeninformatie, zijn er gegronde redenen om aan te nemen dat een dergelijke vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Bij een gebrek aan dienstige motieven tegen de overige pertinente motieven van de bestreden beslissing worden deze eveneens overgenomen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad naar de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten vindt er weliswaar willekeurig geweld plaats, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit informatie die dateert van de

periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024 blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven (EUAA-rapport “*Nigeria Country Focus*” van juli 2024).

Uit dit EUAA-rapport blijkt dat voor burgers in de deelstaat Edo State actueel er geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De door verzoekster aangehaalde landeninformatie in haar aanvullende nota werpt geen ander licht op de voorgaande beoordeling.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP